

האם אנחנו רוצים להיות עם של עבריינים?

על הנחה זו מכוססת התוכנית שהגשתי השבוע.

היא מבקשת לבצע רפורמה כללית בר מערכת העבודה, השכר והמס. לשחף את העובדים בהצלחת המפעלים, להחזיר להם את גאווה, לאפשר להם להשקיע את מיטב מירצם בעבודה אחת.

אבל גם אם תבוצע רפורמה כזאת, תישאר בעייה מעשית: מה לעשות בהון השחור שנוצר בעיקר בות השיטה הקיימת?

אין אומדנה מוסכמת לגבי היקפה. אין ספק שהוא מגיע לעשרות מיליארדים, ולפי אחת ההערכות הוא מגיע לכדי שליש מכל המשק הישראלי. חלקו נמצא בשווייץ ובוואדוץ, חלקו הרב מתגלגל בארץ, פועל, מתרבה, מתחבב, משחית, מרקיב, כמו סרטן, הוא פושט בכל אברי הכלכלה והר חברת.

יש לחסד אותה, לפני שהיא יחסר איתנו.

כמו עם כל הבעיות המעשיות, ניסיתי

שכרו של העובד הישראלי נופל בהרבה משכרו של עמיתו בצרפת, בגרמניה, בבריטניה, שלא לדבר ככל על ארצות-הברית — למרות שרמתו האישית והטכנולוגית אינה נופלת מזו שלהם.

הדמוגוגים אומרים: הבה נוריד את רמת המחייה. נהדק את החגורה. אל נרשה לעובד הישראלי דברים שהם מובנים מאליהם לעמיתו האיסלקי או האוסטרי. אך מכיוון שדמוגוגים אלה נותנים יום-יום דוגמה אישית של ביוקרו ראוונטי, אין לדבריהם מושקל.

כך נאלץ האורח לעבוד בעבודה נוספת, שאותה הוא מעלים מעיניו שילטונות-המס. ממילא יורד פריון-העבודה שלו. כל הסטנדרטים יורדים. תחת עבודה טובה תמורת שכר טוב, ניתנת עבודה גרועה תמורת שכר גרוע.

אין העובד יכול לכבד את עבדו דתו, וכמילא גם לא את עצמו. המוראל יורד. הדעות-היצירה נעדרות. אחת המרכיבים העיקריים של איכות-החיים, של טוב חיינו היומיומיים, משתכש ומתכער.

ל המשק הישראלי, וכל החברה הישראלית, התאימו את עצמם למצב אחר זה.

קה. משהו רקוב בממזכת דנמארק. איך הגענו לזה?

עם החשוב שכל מעלימיהם הם איליהן ציניים, קפיטליסטים רודפי בצע, נבלים המוכנים להרוס את מדינתם תמורת חשבון סודי בבנק שווייצר.

אין לנו מחסור בכאלה. הם טופחו ופוניו קו באופן שיטתי על-ידי המישטר הקיים במדינה. צמרת המישטר היתה מעוניינת ליצור מעמד כזה ולהעניק לו כל טוב, כדי להצטרף אליו. ציבורים שלמים שוחזרו מתשלום מס-אמת, אם בגלוי, אם במסווה של סידורים מיוחדים.

אולם כשם שלא כל בעליהן הם ספי ספים מושחתים, ורבים מהם הם אנשי ייצור מסורים המשלמים מס-אמת — כך אין זה נכון שכל מעלימיהם הם קפיטליסטים ובעליהן.

דחיפך: מרבית מרמיהם בי מדינה הם אזרחים, קטנים, הם מעלימים כמה לירות פה וכמה לירות שם, וחלק לא-מבוטל מן ההון השחור, המתגלגל במדינה, שייך לאנשים מן השורה, פנסיונרים, עובדים, פועלי-כפיים.

הפועל המסיים את עבודתו הרישמית במוסך, וההולך לעבוד עבודה נוספת וסר לית במוסך אחר, הרופא המקבל חולים

כ שאתה מגיש לציבור צורך של רעיונות, לעולם אינך יודע מראש איזה מהם ילהיב את דימונו וירכוש את ליבו בנרבע.

כך קרה לי בשבוע שעבר, כאשר הצגתי לציבור ולכלי-התיקשורת תוכנית בת 204 הצעות מעשיות לכינון "ישראל אחרת".

הייתי שמלל שטיפי התוכנית — המשתדלת להשיב על רוב השאלות ה עומדות ברבע זה לפני המדינה — תזכה בתשומת-הלב הרבה ביותר ההצעה לבחור את ראש-הממשלה בבחירות אישיות וכלי ליות, בנפרד מן הכנסת, ולהסמיך אותו למנות שרים ולפטרום. כי זוהי הצעה לפי תרון אחת הבעיות האקטואליות ביותר המסעירות את המדינה בשעה זו.

לתימוני עוררה את תשומת-הלב הרבה ביותר דווקא הצעה אחרת — אחת מני רבות שנועדו לשמש חלק מ-אמנה חברתית חדשה.

זוהי ההצעה מס' 105, בת 39 מילים: "ייקבעו נורמות כלכליות התואמות את המוסר הציבורי, יבוטל המישטר הכלכלי המכביד ויהיו אזרחים הגונים ליהנות מן עבריינים, ויכרו על חנינה כללית חדיפעמית על עבירות כלכליות, מן הסוגים שנופצו בציבור הרחב כתוצאה מן השיטה הנוכחית, וייקבעו עונשים דראסטיים על עבירות אלה כעיתיד".

אף על אחת מ-203 ההצעות האחרות בתוכנית לא קיבלתי תגובות כה רבות כמו על זו.

נראה שהיא נוגעת באחד העציבים החשובים והחשובים ביותר של החברה הישראלית.

ה דמוקרטיה בנויה על ההנחה שירוב בני-האדם הם אנשים הגונים, ישרים ובעלי רצון טוב.

מישטר דיקטטורי יכול לסמוך על חיי לים ושוטרי-חרש, בתיסוהר ומחנות ריכוז. מי שאינו מקבל את הכללים שנקבעו על-ידי הרודנים, נשלח לסיביר או לדאכאו.

המישטר הדמוקרטי אינו יכול לתפקד אלא כשקיימת הסכמה כללית, מרצון, לקבל את מרות החוק, הנקבע על-ידי נציגים נבחרים.

גם הוא אינו יכול לוותר על בתרי מישטר ובתיסוהר, אך אלה קיימים בו רק כדי להטיל מרות על קומץ של חריגים, "סוטים", אנשי-שוליים.

בניין כזה מסוגל לעמוד במבחנים המוריים. אך אין הוא יכול להחזיק מעמד כאשר מתפורר המלט המדביק את גידבי כיו: אותה הסכמה כללית לשמור על החוק.

האור האדום נדלק כאשר האזרח הרגיל, הנורמלי, האיש מן השורה, מתחיל להפס את החוק באופן שיטתי.

כי אז נבקעת החומה ונפרצת לפני הרוחות ונבטת של התהוירובוהו, האנארי-כיה, הרודנות, האיש על הסוס הלבן, הר מנהיג המשופם המבטיח, "להשליט סדר", צורת השפם אינה חשובה.

ישראל שז' 77, המרתיהחוק היא נורמה חברתית מקובלת.

אינו מתכוון רק לחוקים פליליים, שהפכו והימכרו חוכא ואיטולוא, הנשואים בר סיפוריהחוק רק ביגלל קנוניות קואליציוניות עכורות. כמו, למשל, החוק השולל מן האשה את הזכות המוחלטת להפסיק הריון בלתי-רצוני לה, החוק האוסר לחסום בין גברים מבוגרים או בין נשים מבוגרות החוק האוסר מכירת בשר-חזיר, ושאר איי סורים מגוחכים מסוג זה.

אני מתכוון לחוקים הנוגעים ל חיינו היומיומיים של כל אדם בישי ראה: חוקי המס והמטבע.

אין כל אפשרות לגשת כמה אזרחים במדינה רמים את מטה-הכנסה, אבל אני מעו לומר שהם עולים במיספסם על אותם שאינם מרמים, והמיעוט של הלא-מרמים מורכב, בעיקרו, מאותם שפשוט אין להם הודמנות לכך.

כאשר מדינה שומה מפירה את חוקיהם שנקבעו עידינו נפתרו מוכרחה להיות לכך סיבה עמוי

חנינה חד-פעמית

שילטונות-המס מתייחסים אל כל אורח כאל עבריין, אלא אם כן הוכח הדיפך. מערכות השכר והתפוקה מתאמת לנתון נים ירודים, וכמה הנורמות הציבוריות נותנים המחאות למוכז, אין דורשים קבר לות, מעריצים את מעלימיהם המצליח, מרחמים על הרמאי שנחסס.

לכאורה, זהו מצב אבסורדי. הרי איננו משלמים מס לרודן זר ואכזר. אנו משלמים אותו לעצמנו — לצבא המגן על חיינו, למישטרה השומרת על ביתנו, לכבישים שבהם אנחנו נוסעים, למוסדות הסוציאליים המבטיחים לנו קיום כלשהו לעת זיקנה.

כאשר שכננו משדם פחות מן ה מניע ממנו, נאלצים אנחנו לשלם יותר, בסופו של דבר, כל המרמה את עצמו הוא מרמה.

באחד מספריו, יופי של מילחמה, שם דן בן-אמוך בפי רואה-השבון תיאוריה זדוי-נית: שכל השיטה הזאת הומצאה על-ידי מוח גאוני ומעוות, שרצה להפוך את כל אורחי ישראל לעבריינים. כאשר לכל אורח יש מצפון רע, הוא משלים עם שילטון גרוע. כאשר לכל אחד ניתן לגנוב קצת, משלמים הכל עם הגנבים הגדולים, המחזיקים בידיהם את השילטון. כאשר כל אורח מחזיק קצת הון שחור בכספת או באגרות צמודות, אין איש מעו לתבוע את עשרות המיליארדים שגונבו ממנו, המהווים את ההון השחור הכבד.

אינו סבור שמישהו יתכנן זאת כך, אבל זוהי המציאות.

אנטישימים אמרו שאנחנו עם של רמאים, והם ניבאו שמדינתנו תהיה מדינה של גנבים. אני משוכנע שאיש מאיתנו אינו רוצה לקיים נבואה זו. יש במדינה מאות אלפי מעלימיהם, שהיו מברכים את היום שבו היה ניתן להם לחדול מלהיות עבריינים.

בביתו, ואינו נתון קבלות. הירקן בשוק, שאין לו תיק במשרד-המס, השרברב, המצהיר על עשירות מעבודתיו והכנסותיו, המורה, הנתון שעורייבית אחרי שעות הלימודים, העיתונאי, העוסק מן הצד ביח-סייבור, הפקיד הממשלתי, המנהל בבית את החשבונות של מיפעל קטן, המנהגס, העושה כמה עבודות מן הצד, השוטרי, הפושט את מדיו והולך לעבוד בסדנה של אחיו.

ועוד ועוד ועוד. כולנו מכירים אותם. כולנו נפגשים עימם על כל צעד ושעל. הירידים שלנו, השכי נים שלנו, ואולי אנחנו עצמנו.

זרחה נורמלי אינו אוהב להפס את החוק.

כשהוא עושה זאת, אין הוא מרגיש כנוח. הוא חושש שמא ייתפס. מכרסמת כניבו ההרגשה המטרידה שאינו בסדר.

אם כן, איך נוצר מצב שבו עם שלם הופך לציבור של עבריינים?

יש לכך סיבות רבות. אך לכך קן קודמת סיבה אחת, ודוי כה: אורח רגיל במדינת-ישראל אינו יכול כדל להתקיים אחרת.

להתמודד עם בעייה זו באופן מעשי. בלי אידיאלוגיה, בלי מליצות, בלי השש מפני הצעת דבר שהוא בלתי-פופולרי, אבל נחוץ.

אני מציע להכריז על חנינה חד פעמית להון השחור ולבעליו, גרוי לים כקטנים.

אני מציע להבטיח את הצלחת החנינה בשתי שיטות:

ראשית, להטיל על הכסף, היוי צא מן המחחרת מס גלובלי אחר כשיעור 33.33%. זה פחות מהמס שהעלימו בעיניו, והדבר ישמש תמריץ לגילוי ולהלבנה. אך זה מכי טיה שהחברה תגבה חלק הוגון ממה שהועלם.

שנית, להכביח שמכאן והלאה יופעל החוק במלוא החומרה, בלי רחמים, ושומנו עונשים דראסי טיים על מבצעי עבירות כלכליות בעתיד.

הכספים שייגבו ימנו את הצרכים ה חברתיים, שאינם באים על סיפוקם כיום, וגביית מס-אמת להבא תאפשר את הורדת שיעוריהם.

היתרונות הכלכליים והחברתיים ברורים. אך חשוב מהם היתרון שקשה למדוד אותו: **שהאזרח הישראלי יוכל להסיי תכל כראי, מבלי להתכייש בעצי מו וכמדינתו.**